

 LLIBRES DEL DELICTE

Cesc Cornet
#FINS AQUÍ

 LLIBRES DEL DELICTE

Primera edició: gener 2022

Copyright © Cesc Cornet

© d'aquesta edició Llibres del Delicte

Il·lustració de coberta: Àlex Santaló.
Assessorament lingüístic: Irene Solanich

Llibres del Delicte
info@llibresdeldelicte.com
www.llibresdeldelicte.com

ISBN: 978-84-124392-2-9

Imprès a Catalunya per DC Plus Serveis Editorials

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Aquest llibre ha estat imprès amb paper neutre i setinat de noranta grams i ha sigut compaginat amb la tipografia Baskerville en cos 13.

Per al Toni, que sempre hi és.
Sense tu, això no hagués estat possible.

«A l'home se li pot arrabassar tot excepte una cosa:
l'última de les llibertats humanes, l'elecció de l'actitud
personal davant un conjunt de circumstàncies per a
decidir el seu propi camí.»

VIKTOR FRANKL

Són les festes de Santa Tecla i tota la família ha sortit a presenciar la pujada de castells que se celebra cada any a la plaça de l'ajuntament. Des de la seva habitació pot sentir la cridòria de la gent, sembla que l'estiguin animant a ell. Tota una ciutat clamant a l'uníson: «Per fi ho aconseguiràs». A la mà, els quinze diazepams que li ha pres a la seva mare de l'armariet del lavabo. Fa dies que espera aquest moment i per fi ha arribat. Fa una foto de la mà subjectant les pastilles i la penja a Instagram. Acompanyant la foto només un hashtag: #FINSAQUÍ. A l'altra mà, el got d'aigua que l'ajudarà a fer-les baixar coll avall. La primera, un glop d'aigua. La segona, un altre glop. Una mica més d'aigua per fer baixar la tercera. I així fins a arribar a quinze. Tot seguit, mentre sent tocar les gralles, que amb solemnitat anuncien la pujada dels terços, s'estira al llit i tanca els ulls.

***

Aquest vespre, els seus pares celebren l'aniversari de noces al restaurant on es van conèixer. A l'Anabel no li ha estat gens difícil aconseguir l'arma. El seu pare, aficionat a la caça i a tota mena de pràctiques de tir, té totes les llicències possibles. Només ha hagut d'agafar la clau que té oculta al primer calaix de la taula del despatx, i obrir la vitrina per agafar la pistola que hi ha penjada a la part inferior. Se sap de memòria els noms reglamentaris de totes les armes i aquesta és la seva preferida. Amb l'arma a la mà es dirigeix a la seva habitació i es posa el conjunt que ha deixat preparat i planxat aquest matí. Agafa el mòbil, fa una foto de la pistola i la penja. Tot seguit, tecleja el hashtag #FINS AQUÍ. La càmera ja és al seu lloc. Seu. Al davant, la vidriera que li mostra la muntanya de Montserrat en tota la seva esplendor. Vol tenir les millors vistes abans de marxar. Obre la boca, introdueix el canó de la Glock i sent el tacte fred de l'acer en contacte amb els llavis tallats. Sense pensar-s'ho ni un segon prem el gatell.

***

Sempre li ha agradat viure en aquest àtic del carrer Ballesteries, però mai hauria pensat que acabaria llançant-se daltabaix. Sis pisos separen la terrassa i la catifa que han construït per celebrar Temps de Flors a la ciutat. «Això serà més poètic del que em pensava» es diu a si mateix en Joel. Abans de res ha de penjar una imatge feta des de dalt, que s'aprecii l'alçada. A peu de

foto hi escriu #FINS AQUÍ i la llença a la xarxa. Deixa el telèfon sobre la tauleta de la terrassa que l'ha acompanyat tots aquests anys, ara ja mig florida per la humitat, i observa per última vegada la imponent i majestuosa Catedral de Girona. Una cama, després l'altre i el salt cap a la llibertat.

1

Fa catorze minuts que espera asseguda en aquesta sala que molt sovint sol ser el preludi de males notícies. Tot-hom qui treballa en aquesta empresa sap que quan un dels treballadors és citat en aquest despatx, només pot ser per una raó. La Bàrbara fa molts anys que treballa a Tonik. Des dels seus inicis, quan en tenia vint-i-dos, ha anat pujant esglaons fins a arribar al lloc que ocupa en l'actualitat. Convertir-se en mànager, sempre havia estat una de les seves metes, i ara que per fi ho ha aconseguit, no es pot creure que tot estigui a punt de volar pels aires.

Al voltant de la quarantena, és una dona feta a base de cops i maquillatge. Des de ben petita va haver d'espavilar-se, sense l'ajuda d'una mare, apaivagada per culpa de la fibromiàlgia i un pare que, avui dia, encara no sap on para. Els anys i els pals a les rodes li van ensenyar que qui no tenia diners, necessitava beques i per aconseguir-les només hi havia una manera de fer-ho: clavant els colzes a la taula. El problema era tenir una taula sempre ocupada per un grapat d'ansiolítics que la mare es dedicava a ordenar compulsivament. Malgrat tot, amb els anys i el seu carisma personal, ha aconseguit totes les fites que s'ha proposat, fins a convertir-se en una dona imparabile.

Sol vestir-se senzilla però sensual, ressaltant les corbes treballades davant la pantalla del televisor a base

d'esquats i hipopressius. No suporta anar al gimnàs; el temps que perd per arribar-hi, el pot destinar a tasques més productives. Aquesta és la mateixa raó, per la qual ja fa anys que porta els cabells a l'estil *garçon*. No vol, ni pot, passar-se hores davant d'un mirall.

I avui, tota aquesta vida d'esforç i patiment passa per davant dels seus ulls, mentre clava la mirada a la porta que separa el seu destí del desig de continuar ascendint dins l'empresa. Entre les làmines de la cortina que té al costat, pot veure la ciutat de Barcelona, aquesta ciutat que la va rebre amb total indiferència i que ha acabat fent-se seva.

La porta s'obre, i mentre es disposa a posar-se dempeus, una ràfega d'aire fred li arriba de forma inesperada, com quan arriba l'hivern a la seva ciutat d'acollida. Sense saber per què, li venen a la ment aquelles nits gèlides de Solsona, quan tornant de l'escola li tocava esperar davant de casa mentre la seva mare era incapaç de sortir del llit per obrir la porta. Però no és a la porta de casa seva i tampoc és ja una nena petita. És a la sala d'espera del director de Tonik i ja és una dona adulta que sap lluitar per allò que vol.

Està atterrada.

—Bon dia, Bàrbara. Perdona per fer-te esperar tanta estona —el mig somriure que li dedica la secretària la deixa descol·locada.

—No passa res. He aprofitat per posar en ordre l'agenda —menteix per quedar bé.

—Endavant.

Només necessita instal·lar un peu dins la sala de reunions per comprovar que la citació és més seriosa del que s'havia imaginat en un principi. Mentre es retira cap a una banda per deixar sortir la secretària, analitza la situació, fixant-se en els rostres coneguts que hi ha dins la sala; tots asseguts al voltant de la taula. La primera persona a qui veu és en Mateu, el director executiu. Que estigui dret ocupant el cap de taula i que el seu volum sigui el doble que el de la resta, ho facilita. Al seu voltant, tota la cúpula directiva de l'empresa. De dreta a esquerra del CEO, pot veure la directora de màrqueting, el director de comunicació, el de l'àrea tecnològica, la d'informació, una cadira buida a l'altra banda de la taula —«aquesta deu ser per a mi» dedueix—, i per acabar, el director financer i el d'operacions. Hi són tots.

—Bona tarda —encara que la realitat sigui completament oposada, intenta saludar amb un to de veu que mostri seguretat i decisió.

—Bona tarda, Bàrbara —saluda el director executiu mostrant tranquil·litat—. Pots seure.

Fa el que li demanen. Amb empena i sense pensar-s'ho gaire, enretira la cadira i seu. Tots els ulls de la sala clavats a sobre, però les mirades no expressen el que ella esperava d'aquesta trobada. Algunes traspuen una mescla d'orgull i admiració, mentre que d'altres li mostren una desconfiança que no sap d'on prové. Haurà d'esperar que algú comenci a parlar i així poder sortir de dubtes.

—Vostès diran —la paciència mai ha estat una de les seves virtuts.

La decisió que posa damunt la taula fa que en Mateu opti per anar directe al gra. Coneix la Bàrbara i sap que és una dona ràpida i concreta en les seves decisions. El director s'acomoda a la cadira per iniciar el seu discurs, clava els colzes sobre la taula de doble vidre i creua les mans aspres i blanquinoses a l'alçada de la barbeta. La Bàrbara, que no li treu la vista de sobre, ha de fer esforços per mirar-lo a la cara i evitar que la vista se'n vagi cap a la panxa prominent i aquell botó que és a punt de sortir disparat.

—Abans de res ens agradaria que et llegissis i signessis el contracte que tens al davant —apunta el director mostrant un document—. No hi ha pressa, llegeix-lo amb calma i quan estiguis segura de tot el que hi posa, el pots signar. Si tens qualsevol pregunta... —deixa la frase inacabada donant per descomptat que la Bàrbara ja en coneix el final.

Agafa el document. Com les màquines de recollir que descarten la fruita que no serveix, es concentra per llegir-ho sols una vegada per atrapar la informació essencial i destriar aquella que no li és necessària.

A les seves mans hi té un contracte de confidencialitat i secret professional en què només consta una clàusula: sigui quina sigui la seva decisió un cop finalitzada la reunió, no podrà compartir-ne el contingut amb ningú. En el moment en què la seva mà estampi la signatura sobre el document, tot el que es digui entre les quatre parets que els envolten serà considerat secret professional. El redactat no deixa palès quines poden ser les

conseqüències si s'incompleix el contracte, però com a excel·lent professional que es considera, no li fa falta saber-ho, té clar que complirà la fita de manera vehement.

Sense mostrar dubtes ni cap mena d'inseguretat, subjecta el bolígraf amb el logo de l'empresa que té al davant, i com si firmés una constitució, examina el públic assistent per acabar estampant la signatura amb tanta contundència que ben podria travessar el paper. Tanca el bolígraf i fa lliscar el contracte fins al centre de la taula. A través del doble vidre, percep el ball nerviós als peus del director.

—D'acord doncs —inicia el director en cap—, deixa que t'exposem tota la informació i quan haguem acabat, si ens vols fer qualsevol pregunta o tens qualsevol dubte, ens ho fas saber. Entesos?

—Perfecte —«Vinga va, deixeu-ho anar» està a punt de dir, però es mossega la llengua.

—Fa disset anys que treballes aquí amb nosaltres. Disset anys en què ho has donat tot. Moltes vegades, més i tot del que s'esperava de tu. Som conscients que tot i haver passat per moments difícils a la teva vida, sempre has estat al peu del canó, i és evident que tots els que formem part de l'engranatge d'aquesta empresa confiem en tu. Saps que som una de les empreses amb més renom dins del món de la publicitat i, si t'hem fet signar aquest document de confidencialitat, és perquè el que t'exposarem a continuació podria convertir-se en tot un fenomen mediàtic.

«Això es posa interessant».

—És probable que aquestes darreres setmanes hakis sentit als mitjans de comunicació que hi ha hagut un augment desmesurat en el nombre de suïcidis a Catalunya. Després d'uns quants mesos en què la tendència anava a la baixa, de sobte, s'han revertit les xifres.

La Bàrbara assenteix.

—Has de saber que l'Organització Mundial de la Salut considera el suïcidi un problema de salut pública de primer ordre. A tot el món hi ha gairebé un milió de morts per suïcidi cada any. Això suposa una xifra superior a la de les guerres o homicidis. Hi ha un mort per suïcidi cada quaranta segons i, per cada persona que ho aconsegueix, hi ha vint persones més que ho intenten. A Catalunya, el suïcidi és la primera causa de mort no natural. Fins a dia d'avui, segons els experts, tot feia pensar que el programa creat pel govern per erradicar aquesta xacra estava donant els seus fruits, però malauradament per algunes causes que desconeixem, el nombre de morts s'ha disparat fins a unes xifres mai vistes. Aquí va ser quan nosaltres vam decidir presentar el nostre projecte al Govern de la Generalitat i, després d'uns mesos d'espera, sembla que l'han acceptat. Les dades ens diuen que les persones que pateixen una malaltia mental, aquells qui ja han tingut temptatives prèvies de suïcidi, els que consumeixen substàncies o els que tenen un discurs irracional vers la seva qualitat de vida són les més propenses al suïcidi. També són factors de risc la soledat i la desafecció social. Des de Tonik, amb la subvenció del Govern i amb l'ajuda inestimable de tots els nostres

experts al capdavant, hem ideat el projecte que estem segurs que aconseguirà revertir aquest fenomen. Sobretot si tenim en compte que el programa creat pel govern no ha tingut l'èxit esperat. Per tant, podem afirmar que després d'un procés amb una complexitat sense precedents, ho tenim tot llest per començar.

El moment que estava esperant està a punt d'arribar. En uns instants sabrà quin paper li toca jugar en tota aquesta proposta?

—Gràcies als contactes que ha aconseguit aquesta empresa a través dels anys, hem pogut establir negociacions amb persones influents, que s'han fixat en nosaltres per liderar un projecte com aquest. La nostra comanda és molt clara i concisa: erradicar aquest fenomen que assota el nostre país. Per ara no sabem quin és el motiu i creiem que descobrir-lo tampoc és feina nostra. Simplement se'ns ha encomanat que disminuïm, com sigui, la corba de suïcidis. Punt. És evident que si s'han decantat per la nostra empresa i no una altra, ha estat gràcies al renom que tenim dins el sector de la publicitat i al gran equip de comunicació del qual tu formes part. Per tant, la pregunta és molt senzilla —fa una pausa per emfatitzar la importància d'allò que està a punt de dir—. Vols estar al capdavant del projecte Mirem endavant?

La pregunta va directe al còrtex prefrontal, la part del cervell encarregada de prendre decisions. La Bàrbara mai deixa escapar una oportunitat quan la té davant. Sap reconèixer-les al vol i avui —encara que ella no cregui en aquestes bestieses—, els astres s'han alineat per

oferir-li l'oportunitat de la seva vida. Està convençuda que ningú millor que ella pot liderar aquest projecte. No té tota la informació necessària, però tampoc li cal.

—Sí, rotundament sí —respon.

—Molt bé doncs, arribats a aquest punt ja només ens queda explicar-te amb detall en què consistirà la teva feina. Si voleu, a partir d'aquí ja continuem nosaltres dos —conclou en Mateu dirigint-se als assistents.

La Bàrbara observa com la resta de treballadors de la cúpula directiva desfilen fins a quedar-se sola amb en Mateu.

—Perfecte. Ara que estem sols, crec que ja estàs preparada per saber tota la veritat.

LLIBRESDDELICTE és un projecte editorial independent que aposta per la literatura de gènere negre en català i reivindica el talent dels escriptors i escriptores del país. Gràcies per llegir *#FinsAquí* i contribuir a la visibilitat dels autors i autores que escriuen en la teva llengua.

www.llibresdeldelictes.com